

VIŠI PRIVREDNI SUD SR HRVATSKE

Drugostepena presuda od 24.V 1966.

Vijeće: Gabro Badovinac, Ratko Zlodre, Branko Lovrečki

Cestovni saobraćaj - Šofer - Ovlašćenje šoferu da na pumpnim stanicama kupuje gorivo i mazivo - Šofer je ovlašćen u ime svoga poslodavca na pumpnoj stanici kupovati gorivo i mazivo za vozilo samo u količinama i vrsti koje su potrebne da vozilo dođe do sjedišta vlasnika vozila, i ako se šofer iskaže putnim nalogom - Za šoferovo ovlašćenje nije dovoljno da se on legitimira kao vozar odnosno vozila

Tužitelj je industrija nafte, a tuženik poduzetnik cestovnog saobraćaja. Tužitelj u tužbi navodi da je tuženikov šofer na njegovoj pumpnoj stanici kupio određenu količinu goriva i maziva, i kako je šofer po svom položaju ovlašćen na sklapanje ovakvih poslova, to je kupnjom obvezao tuženika, a ovaj odbija platiti kupovinu. Tuženik se brani nevođom da njegov šofer nije imao punomoći, pa da ga nije mogao ni obvezati.

Prvostepeni sud je obvezao tuženika, a drugostepeni je njegovu presudu ukinuo i stvar vratio na ponovno raspravljanje.

Iz obrazloženja:

Prvostepeni sud je donio presudu na osnovi pravnog shvaćanja koje se može prihvatiti, tj. da je vozar motornog vozila po zaposlenju ovlašćen vršiti kupovinu goriva i maziva na račun vlasnika vozila. Međutim usprkos tome prvostepeni sud je donio svoju presudu, a da prije toga nije utvrdio sve činjenice odlučne za pravilno rješenje spora.

Naime, pravilan je prigovor žalbe da prvostepeni sud nije ispitao sve okolnosti kad je uzeo da je šofer tuženoga na tužiteljevoj pumpi uzimao gorivo i mazivo koje mu nije bilo potrebno ni po količinama, ni po vrsti za odnosno vozilo. Naime, iz žalbe a i iz navoda tuženoga u spisu slijedi da se radi o kupovini i uzimanju goriva, tj. benzina za vozilo koje je prema tvrdnji tuženoga vozilo s pogonom na naftu. Budući da se vidi iz dokaza priloženih spisu da je odnosni šofer uzimao benzin i naftu, vjerojatna je tvrdnja tuženoga da je odnosni šofer uzimao gorivo koje nije bilo potrebno za pogon motornog vozila kojim je upravljao. Osim toga valjalo je ispitati i utvrditi da li je doista šofer tuženoga kad je uzimao gorivo na tužiteljevoj pumpi imao valjan i ispravan putni nalog. Naime ne može se uzeti da bi rukovodilac tužiteljeve pumpe mogao bez daljnje davati šoferu vozila gorivo bez posebne narudžbenice ili naloga vlasnika vozila samim tim što odnosni šofer dođe na pumpu s vozilom ili bez njega i iskaže se nekom legitimacijom ili

drugom ispravom da je šofer vozila na čiji račun uzima gorivo. Nadalje valja istaći da po svom zaposlenju i položaju šofer nije ovlašćen da na račun vlasnika vozila uzima bilo koje i neograničene količine goriva, već on valjano može obvezati vlasnika vozila samo za one količine goriva koje su potrebne upravo vozilu kojim upravlja i u količinama koje su nužne da vozilo dodje do sjedišta vlasnika vozila. Prihvaćanje stava da bi šofer po svom zaposlenju mogao uzimati neograničene i neuobičajene količine i vrste goriva neprihvatljivo je, jer bi to dalo mogućnost zloupotreba kako od strane prodavača na pumpama i benzinskim stanicama, tako i sa strane šofera.

Kako prvostepeni sud obzirom na zauzeto stajalište nije utvrdio da li se na pumpnoj stanici šofer tuženoga legitimirao valjanim putnim nalogom u toliko prije što u potpisanim dostavnicama nije ni naveden broj i datum putnog naloga, te nadalje što su izuzetne količine goriva prilično velike, neuobičajene, te pošto su za isto vozilo uzimane različite vrste goriva, bit će potrebno da sud u ponovnom postupku utvrdi da li se na pumpnoj tužiteljevoj stanici tuženikov šofer valjano iskazao putnim nalogom, te da li je gorivo i ostali pogonski materijal bio potreban za odnosnu vrstu vozila.

G.B.

VIŠI PRIVREDNI SUD SR HRVATSKE

Drugostepena presuda od 9.VI 1966.

Vijeće: Zvone Rihtman, dr Dušan Arneri, Petar Koceić

Udar broda u fiksni objekt na moru - Brodar je odgovoran za štetu prouzrokovanu udarom broda u jedan fiksno postavljeni objekt na moru, ako je taj objekt mogao vidjeti ili izbjeći - Na brodarovu odgovornost ne utječe činjenica da je odnosni objekt postavljen bez ovlaštenja nadležnog organa

Tužitelj je ribarska zadruga, a tuženi brodar. Tužitelj navodi da je tuženik prilikom manevra otiskivanja udario u njegov sanduk s jastozima koji se nalazio u moru, što je prouzrokovalo da je jedan dio jastoga pobjegao.

Prvostepeni sud je stao na stajalište da su za štetu krivi i tužitelj i tuženik. Tuženik radi toga što je morao vidjeti sanduk i što ga je mogao izbjeći, a tužitelj iz razloga što za postavljanje sanduka na odnosno mjesto nije imao odobrenje nadležnog organa.

Drugostepeni sud je proglasio isključivo krivim tuženika.